

Zahalení z drapom nepreniknuteľnej tmy, o ktorý sa postarala hltačka svetla, sme sa krčili na konci slepej uličky vedúcej pomedzi nádrže so živými krabmi, hlboko v zelenkavo-žiariacich útrobách rybieho trhu uprostred čínskej štvrte, pozorovaní tisíckou lesklých čiernych očiek bytostí akoby z iného sveta. Leovi muži boli blízko a boli veľmi nahnevaní. Hľadali nás a nevynechali pri tom jediný kút, ako o tom svedčili nahnevané výkriky a lomoz. „*Prosím,*“ začul som hlas staršej ženy, „*nikoho som tu nevidela...*“

Prineskoro sme si uvedomili, že ulička, ktorou sme sa dali, nikam nevedie, takže sme uviazli v pasci, učupení vedľa odpadového žlabu, v úzkej medzere uprostred na smrť odsúdených kôrovcov. Trčali v nádržiach naskladaných na sebe – miestami ich bolo v jednej veži aj desať –, od dlážky až po strop. Pomedzi buchot a výkriky, na pozadí nášho vydeseného a prerývaného dychu, sa zovšadiaľ ozýval neutíchajúci rytmus krabích klepiet narážajúcich do skla ako zvuk orchestra pokazených písacích strojov, ktorý mi vytrvalo útočil na lebku.

Aspoň v ňom zaniká zvuk nášho dychu, vravel som si v duchu. Hádám to postačí, teda ak vytrvá nielen ten zvuk, ale aj kus neprirodzené nepreniknuteľnej temnoty, ktorý vyčarovala Noor, a ak si ho chlapi, ktorých ťažké kroky sa neprestajne približovali, nebudú priveľmi všímať. Neurčitý kus temnej prázdnoty, ktorá sa neisto chvela v priestore; chýbajúci kus reality, čosi natoľko mimo zavedeného poriadku vecí, že bolo takmer nemožné, aby to pozornejšie oko nezbadalo. Noor ho okolo nás vytvorila pohybom ruky, končekmi prstov zachytávala svetlo ako luminóznou polevu na torte, po ktorej zostávala

iba temnota. Oblízala si prsty a to svetlo jej prežiarilo líca a hrdlo, až nakoniec zmizlo v jej vnútri.

Íšlo im hlavne o Noor, no ani mnou by iste nepohrdli, hoci len preto, aby ma zastrelili. Zaiste už dávno zistili, že H je mŕtvy. Našli jeho telo, prázdne jamky po očiach, ktoré zhltol jeho vlastný Bezduchý. Neprešiel ani deň, odkedy tí dvaja uniesli Noor z Leovej slučky. Pár jeho chlapov zranili. To by sa ešte možno dalo odpustiť. Čo však bolo absolútne neodpušiteľné: Leo Burnham, neobyčajný vodca klanu Piatich okrskov, utrpel potupu. Ktosi mu z jeho vlastného domu, z ústredia moci v samotnom srdci sveta Neobyčajných, ktorý zahŕňal väčšinu východu Spojených štátov, odviezol dosiaľ nekontaktovaného Neobyčajného, na ktorého si robil nárok. Keby zistili, že pomáham Noor pri úteku, to jediné by spečatilo môj osud a poslúžilo ako rozsudok istej smrti.

Leovi chlapi boli čoraz bližšie, ich krik čoraz naliehavejší. Noor sa starala o tmú, ktorou nás zahalila, starostlivo natáhovala jej okraje medzi palcom a ukazovákom, vyberala z jej stredu aj tie najnepatrnejšie zvyšky svetla, aby ju prehĺbila.

Lutoval som, že jej nevidím do tváre. Chcel som vedieť, o čom premýšľa, ako to všetko zvláda. Bolo ťažké predstaviť si, ako to vníma ktosi, pre koho je tento svet takmer celkom neznámy, ako sa s tým dokáže vyrovnáť. Za posledných pár dní zažila prenasledovanie zo strany Obyčajných s helikoptérmi a šípkami napustenými akousi omamnou látkou, únos, ktorý mala na svedomí neobyčajná hypnotizérka s úmyslom predať ju na aukcii, aj oslobodenie s následným zajatím, o ktoré sa zas postaral klan Lea Burnhama. Niekoľko dní strávila vo väzenskej cele Leovho sídla a potom istý čas pod vplyvom omamného prášku z malíčka Matky Prach, keď po ňu prišiel H, aby ju odtiaľ vyslobodil. Prebrala sa až v jeho byte. Na dlážke ležala už iba jeho mŕtvola. V stave desivého šoku jej z úst vyletela guľa koncentrovaného svetla ako ohňová strela (a takmer mi odtrhla hlavu).

Len čo sa ako-tak pozviechala, povedal som jej, s čím sa mi H na sklonku svojho života zveril: že na svete zostal ešte jeden lovec Bezduchých, či skôr lovkynja, žena menom V, a ja mám za ňou Noor za-

viest, aby ju ochránila. Na to, aby som ju našiel, som mal k dispozícii útržok neznámej mapy zo sejfu ukrytého za obrazom v jeho byte a skomolenú inštrukciu od jeho desivého ex-Bezduchého, Horatia.

Nepovedal som jej nič o tom, *prečo* na nej H tak veľmi záležalo, že do celej akcie zapojil aj mňa a mojich priateľov, a nakoniec položil vlastný život, aby neviazla v Leových pazúroch. Nepovedal som jej nič o prorocte. Vlastne ani nebolo kedy – od chvíle, čo som na chodbe pred bytom, v ktorom žil H, začul Leových chlapov, sme bežali ako o život. Najmä som si nebol istý, či by to po všetkom, čo doteraz prežila, nebolo predsa len priveľa.

Si jedna zo siedmich, ktorých príchod predpovedali... jedna z osloboditeľov sveta Neobyčajných... predzvesť nebezpečného veku... Znelo by to ako blabotanie bláznivého stúpenca tajného kultu. Obával som sa, že spolu s ostatnými nárokmi, ktoré kládol svet Neobyčajných na Noorinu kapacitu uveriť neuveriteľnému – nevrajiac o nárokoch, ktoré kládol na jej schopnosť zostať napriek všetkému pri zdravom rozume – by to mohla byť príslovečná posledná kvapka, ktorá by ju položila. Ktorýkoľvek obyčajný človek by sa z toho zložil už dávno.

Noor Pradeshová, samozrejme, bola všeličo, len nie obyčajná. Bola Neobyčajná. A nielen to. Mala železnú vôľu a neuveriteľnú odvahu.

Práve sa ku mne naklonila a šepla: „*Takže... keď odtiaľto vypadneme... čo ďalej? Kam pôjdeme?*“

„*Preč z New Yorku.*“

Po krátkej pauze: „*Ako?*“

„*Neviem. Vlakom? Autobusom?*“ Tak ďaleko dopredu som nepremýšľal.

„*Uf,*“ znela sklamané. „*To akože nemôžeš použiť nejaké kúzló, aby si nás odtiaľto dostal? Niektorý z tých časových portálov, či čo si to spomínal?*“

„*Takto to nefunguje. Teda, niektoré z nich možno áno, ale...*“ mal som na mysli prepojenie na Panlooptikon, „... *ale to by sme ho museli nájsť.*“

„*A čo tvoji priatelia? Chceš povedať, že tu nemáš svojich... ľudí?*“

Pri tej otázke sa mi smútkom zovrelo srdce. „*Ani nevedia, že som tu.*“

Pomyslel som si, *vlastne, aj keby to vedeli...*

Ovisli jej ramená.

„*Neboj sa,*“ upokojoval som ju. „*Niečo vymyslím.*“

Inokedy by som mal jasný plán: v prvom rade vyhladávať svojich priateľov. Aj teraz som si naliehavo želal, aby som to mohol urobiť. Určite by vedeli, čo ďalej. Odkedy som sa ocitol v ich svete, vždy mi boli oporou aj útočiskom. Bez nich som si pripadal absolútne stratený. H ma však vyslovene varoval, aby som Noor nevzal za ymbrynkami. Navyše som si už vôbec nebol istý, či ešte nejakých priateľov mám – teda prinajmenšom takých, akých som mal predtým. To, na čo sa podujal H, spolu s tým, čo som práve v tejto chvíli robil ja sám, pravdepodobne znamenalo zmarenie snáh, ktoré ymbrynky vynakladali na nastolenie mieru medzi klanmi. A takmer určite to nenapraviteľne naštrbilo dôveru, ktorú voči mne prechovávali moji priatelia.

Takže sme v tom boli sami. A náš plán tým pádom jednoduchý, možno až príliš. Bežať čo najrýchlejšie. Myslieť čo najpredvídatejšie. Mať toľko šťastia, koľko sa len dá.

A ak nebudeme dosť rýchli? Alebo nebudeme mať dostatok šťastia? Ďalšiu príležitosť povedať Noor o tom proctve už zrejme nedostanem – a ona prežije zvyšok svojho života, nech už bude dlhý či celkom krátky, bez toho, aby pochopila, prečo ju vlastne chcú dostať.

Ozvalo sa tresnutie a nebolo to ďaleko. Vzápätí sa znovu ozvali Leovi chlapi. Onedlho sú tu.

„*Potrebujem ti niečo povedať,*“ šepol som.

„*Nepočká to?*“

Mala pravdu. Nebola to tá najlepšia chvíľa. Ale čo ak bola jediná?

„*Musíš to vedieť. Pre prípad, že by nás rozdelili, alebo... sa stalo niečo iné.*“

„*Dobre,*“ vzdychla. „*Počúvam.*“

„*Zrejme ti to bude pripadať absurdné, takže ti vopred hovorím, že si to uvedomujem. Ale tesne pred tým, než H umrel, povedal mi o dôležitom proctve.*“

Zasa sme začuli, ako ktosi – tentoraz o čosi bližšie, v kantončine – oponuje Leovým chlapom. Ozval sa úder, výkrik, ktosi zamumlal akúsi hrozbu. Obaja sme zmeraveli.

„Vzadu!“ zakričal jeden z Leových chlapov.

„Týka sa práve teba,“ pokračoval som, perami som sa skoro dotýkal jej ucha.

Roztriasla sa. Okraje tmy, ktorá nás zahaľovala, sa chveli spolu s ňou.

„Počúvam,“ takmer nedýchala.

Spoza rohu vyšli Leovi chlapi. A nám už nezostávalo veľa času.

Vykročili naším smerom, so sebou vliekli akéhosi úbožiaka, zrejme jedného z predavačov. Po stenách sa mihali lúče bateriek, ktoré niesli v rukách, ich svetlo sa odrážalo od sklenených nádrží s krabmi. Netrúfol som si ani len pohnúť hlavou pre prípad, že by som tým nevdojak prekročil hranicu temnoty, ktorá nás chránila. Svaly som mal napäté, akoby sa moje telo pripravovalo na nerovný súboj.

Uprostred uličky, na ktorej konci sme čupeli, zrazu zastali.

„Nič tu nie je. Len samé nádrže,“ odfrkol jeden z chlapov.

„Bol s ňou niekto?“ spýtal sa druhý.

„Nejaký chalan, neviem...“

Ozval sa ďalší úder. Muž, ktorého dovliekli, zaúpel.

„Vykopni ho odtiaľto, Bowers. Aj tak nič nevie.“

Trhovníka drsne vyprevadili. Potkol sa a spadol, no hneď sa pozviechal a čo najrýchlejšie zmizol.

„Premárnili sme tu toľko času,“ ozval sa znova prvý. „Podľa mňa sa odtiaľto dávno vyparila. Aj s tými sráčmi, čo ju uniesli.“

„Myslíš, že sa im podarilo nájsť vchod do Fung Wahovej slučky?“ spýtal sa tretí.

„Je to možné,“ povedal prvý. „Vezmem so sebou Melnitza a Jacobsa a pozrieme sa tam. Bowers, ty to tu poriadne prehľadaj.“

V duchu som prerátal, koľko hlasov som počul. Boli štyria, možno piati. Ten, ktorému hovorili Bowers, prešiel tesne popri nás, pri hlave sa mi mihlo puzdro pištole, ktoré mal zavesené na opasku. Zodvihol som k nemu oči, no dával som pozor, aby som nepohol hlavou. Bol to územčistý svalovec v tmavom obleku.

„Leo nás zabije, ak mu ju neprivedieme späť,“ rúznym hlasom prehovoril Bowers.

„Budeme mať toho mŕtveho Nemŕtveho,“ namietal ten druhý. „To nie je len tak.“

Spozornel som. *Mŕtveho Nemŕtveho?*

„Ten bol predsa tuhý, už keď sme ho našli,“ oponoval Bowers.

„Ale to Leo nemusí vedieť, no nie?“ zasmial sa ten prvý.

„Čo by som dal za to, keby som to bol ja, kto mu zakrútil krkom,“ vzdychol Bowers.

Práve došiel na samý koniec uličky a znova sa obrátil naším smerom. Lúč svetla z jeho baterky prebehol po našom úkryte a zapichol sa do sklenej nádrže nad mojou hlavou.

„Ešte si doňho môžeš kopnúť, ak ti to urobí dobre,“ zachechtal sa tretí.

„Čo tam po Nemŕtvom. Ale tú malú, tú by som si rád podal,“ zavrčal Bowers. „A nielen to.“ Vykročil k ostatným. „Dochádza vám, že tomu Nemŕtvemu vlastne pomáhala?“

„Je nová. Obyčajná škodná. Nič nechápe,“ prehovoril zasa prvý.

„Presne tak, obyčajná škodná!“ vyhrkol druhý. „Takže prečo ten cirkus? Len aby sme mali v klane o jedného Neobyčajného viac?“

„Preto, lebo Leo nezabúda a neodpúšťa,“ povedal znova prvý.

Noor vedľa mňa sa znepokojene zachvela. Zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila.

„Len ma s ňou nechajte chvíľu osamote,“ zavrčal Bowers. „Ja vám ukážem, aká je neobyčajná.“

Stál vedľa nás, pomaly sa otočil a lúčom baterky ešte raz prešiel steny aj dlážku. Znova som sa díval na puzdro jeho pištole. Svetlo jeho baterky prebehlo po sklenenej stene nádrže po mojej lavici, potom za-

stalo rovno na našom úkryte. Lúč svetla sa končil len pár centimetrov od môjho nosa, no tmou, ktorú Noor vyrobila, neprenikol.

Zatajil som dych a v duchu som sa modlil, aby nič nevytrčalo, ani jediný vlások. Bowers sa zamračil, akoby mu na celej situácii niečo nesedelo.

„Bowers!“ zakričal ktosi z opačného konca haly.

Otočil sa za hlasom, no baterkou ďalej svietil našim smerom.

„Dokonči to tu a stretneme sa vonku. Zatiaľ skontrolujeme Funga a prečesáme okolie, asi tak tri bloky.“

„A vyber pár vypasených krabov!“ zakričal naňho prvý. „Keď prídeme s večerou, možno to Leovi zlepši náladu.“

Lúč svetla sa pohol a zamieril do jednej z nádrží. „Nechápem, ako to môže niekto vziať do úst,“ šomral si Bowers sám pre seba. „Vyzerá to ako pavúk. Akurát vylovený z mora.“

Ostatní odišli. Zostal iba Leov poskok a my. Stál od nás asi na päť krokov a s odporom sa sklabil na kraby. Vyzliekol si sako a vyhrnul rukávy. Potrebovali sme už iba počkať. O pár minút...

Na ramene som pocítil zovretie Nooriných prstov. Chvela sa.

Najprv som si pomyslel, že sa trasie od vyčerpania, že má toho jednoducho dosť, no vtom urobila tri krátke nádychy a ja som pochopil: robí, čo je v jej silách, aby nekýchla.

Prosím, šepkal som bez hlasu, hoci som vedel, že mi nevidí na ústa, *len to nie!*

Bowers váhavo strčil ruku do nádrže pred sebou. Hrubými prstami šmátral, aby odtiaľ vytiahol kraba, a bolo zreteľne počuť, ako premáha nevoľnosť.

Noor zmeravela. Počul som, ako škrípe zubami, aby zadržala kýchnutie.

Chlap vykričkol a prudko vytiahol ruku z nádrže. Zahrešil, divoko ňou mával, aby sa zbavil tučného modrého kraba, ktorý sa mu zacvakol do prsta.

Vtedy Noor vstala.

„Hej!“ povedala nahlas. „Ty chruňo!“

Chlap sa k nám ohromene otočil, no kým sa zmohol na slovo, Noor kýchla.

Bola to pecka. Vyletelo z nej svetlo, ktoré predtým prehltna, rozprsklo sa na náprotivnej stene, na dlážke aj na Bowersovej tvári ako dávka zo zeleného spreja, ktorá ho zahalila žiarivým oblakom. Nebola to síce žiara, ktorá by ho mohla vážnejšie oslepiť – a už vôbec nehrozilo, že by ho to popálilo –, ale bolo jej dosť, aby ho priviedla do úžasu a dočasne paralyzovala, o čom svedčil jeho výraz a ako vajíčko dokonalé, ohromené O na jeho perách.

Malý kúsok temnej ničoty, ktorý nás doteraz chránil, sa ihneď rozplynul. Muž znova vykrikol a na okamih všetko zamrzlo, akoby nás niekto zakliat: mňa čupiaceho na zemi, Noor vystretú s rukou na ústach, chlapa s jednou rukou nad hlavou. Len krab, ktorý mu visel na prste, sa ďalej mechril. Ale potom som sa pozviechal na nohy a kliatba bola zlomená. Chlap urobil výpad, aby nám zablokoval cestu, voľnou rukou šmátral po pištoli.

Vyrazil som proti nemu, skôr než ju stihol vytiahnuť. Spadol horeznačky na zem, ja naňho. Usiloval som sa mu vytrhnúť zbraň, za čo som schytil úder lakťom do hlavy, až sa mi zatmelo pred očami. Noor odkiaľsi vzala železnú tyč, no keď ňou udrela Bowersa po ramene, ani nemukol. Obomi dlaňami sa mi zaprel do hrude a odsotil ma.

Vrhol som sa k Noor, aby som ju pred ním ochránil, no sotva som sa jej dotkol, Bowers dva razy vystrelil. Hluk, ktorý to spôsobilo v úzkom priestore medzi nádržami, bol nepredstaviteľný. Skôr akustická explózia než výstrel. Prvý sa odrazil od steny. Druhý skončil v sklenenej nádrži, ktorá okamžite praskla. V sekunde sa zmenila na kopu sklenených črepov, všade kraby, voda, úlomky skla... Celá veža nádrží, ktoré stáli na nej, sa nebezpečne naklonila... a zosunula dopredu, akoby padala na nos. Nádrž na samom vrchu pri páde narazila do nádrže navrchu veže na opačnej strane uličky; ostatné sa s rachotom zosypali na Bowersa. V každej z nich muselo byť najmenej sto galónov vody a spolu museli vážiť tonu, lebo za necelé tri sekundy bol pripučený a napol utopený. Reťazová reakcia medzitým spôsobila, že

do uličky popadali aj takmer všetky ostatné nádrže, čo vyvolalo nielen smršť sklenených črepín a hrozný lomoz, ale aj prívalovú vlnu zapáchajúcej vody, na ktorej sa zviezli oslobodené kraby a ktorá nám obom podrazila nohy.

Prskali sme a kašľali; tá voda bola vskutku odporná. Pozrel som sa na Bowersa a sykol som. Tvár mal dorezanú, zelenkavo mu žiarila. Po celom tele sa mu hmýrili kraby, ale inak bol dočista mŕtvy. Rýchlo som sa odvrátil a prebrodil som sa k Noor, ktorú vlna zavliekla o poriadny kus ďalej.

„Si v poriadku?“ pomáhal som jej na nohy a díval sa, či nie je dorezaná.

Obzerala si telo v prítmí trhoviska. „Ruky a nohy ešte mám. A ty?“

„Ja tiež,“ prikývol som. „Radšej vypadnime. Ostatní sa sem môžu vrátiť.“

„Nepochybujem. Toto museli počuť až v New Jersey.“

Navzájom sme sa podopierali a mierili čo najrýchlejšie k východu, nad ktorým bzučal a blikal neónový pútač v tvare kraba.

Urobili sme sotva desať krokov, keď sme začuli, ako sa k nám blíži dupot číhsi krokov.

Zamrzli sme na mieste. Boli dvaja, možno ich bolo viac, a šli sem, aby nás dostali. Na istotu. Takže nás počuli. Veľmi dobre.

„Bežme!“ Noor ma ťahala dopredu.

„Nie...“ povedal som a zaprel sa päťami do zeme. „Sú príliš blízko.“ O pár sekúnd sú tu a cesta pred nami bola dlhá a zaprataná porozbýjanými nádržami. Nemali sme šancu. „Musíme sa opäť ukryť.“

„Musíme bojovať,“ hrabala rukami okolo seba, aby zozbierala svetlo, ktoré okolo nás zostalo, no nebolo ho veľa.

Inštinktívne som si v prvej chvíli pomyslel to isté – no vedel som, že sa mýlim.

„Ak začneme bojovať, budú po nás strieľať, a to nesmiem dovoliť. Nesmú ťa zraniť. Vzdám sa im a poviem, že si niekam utiekla...“

Prudko pokrútila hlavou. „Dopekla, to ani náhodou.“ Aj v prítmí som videl, ako sa jej zablyslí oči. Tú trochu svetla, ktorú sa jej podarilo

zobierať, nechala rozplynúť. Zodvihla zo zeme dva dlhé, ostré úlomky skla. „Alebo bojujeme spolu, alebo vôbec.“

Zúfalo som vzdychol. „Tak teda bojujeme.“ Učupili sme sa vedľa seba, plece pri pleci, ostré sklenené črepy sme držali pred sebou ako nože. Kroky boli čoraz hlasnejšie a čoraz bližšie, až sme počuli, ako blížiaci sa bežci ťažko oddychujú.

A zrazu boli tu.

Na konci haly sa objavila postava, silueta proti neónovému pozadiu. Ktosi územčistý so širokými ramenami... a povedomý, hoci som si v tej chvíli nevedel spomenúť, odkiaľ ho poznám.

„Jacob?“ ozval sa známy hlas. „Si to ty?“

Jej tváre sa dotkol váhavý lúč svetla. Silná čelusť, láskavé oči. Ako prvé mi napadlo, že sa mi sníva.

„Bronwyn?“ takmer som vykrikol.

„Si to ty!“ vyhrkla, na tvári úsmev od ucha k uchu. Rozbehla sa ku mne, preklučkovala pomedzi hromady porozbýjaného skla a – ledva som stihol zahodiť ostrý črep – nadšene ma zovrela v náručí. „A slečna Noor?“ prekvapene zhíkla ponad moje plece.

„Ahoj?“ hlesla Noor ohromene.

„Takže sa vám to podarilo!“ žiarila. „Som taká šťastná!“

„Čo tu robíš?“ podarilo sa mi priškrtené vysúkať z hrdla.

„To by sme sa mohli spýtať aj my teba,“ ozval sa ďalší známy hlas. Len čo ma Bronwyn nakoniec prepustila, zbadal som, ako sa k nám blíži Hugh. „Pri perách všetkých vtákov, čo sa to tu stalo?“

Najprv Bronwyn, teraz Hugh. Krútila sa mi z toho hlava.

Bronwyn mávla rukou. „To je predsa jedno. Hlavne, že je v poriadku, Hugh! A je tu aj slečna Noor!“

„Ahoj,“ Noor opäť pozdravila. A rýchlo dodala: „Ja len, že sa sem možno za nami ženú štyria ozbrojení chlapi...“

„Dvoch z nich som ovalila po hlave,“ prehodila Bronwyn a ukazovala dva vztýčené prsty.

„Ďalšieho zahnali na útek moje včely,“ dodal Hugh.

„O chvíľu tu budú ďalší,“ podotkol som.

RANSOM RIGGS

VTÁČIA KONFERENCIA
NEOBYČAJNÉ DETI
SLEČNY PEREGRINOVEJ
PIATA KNIHA

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava v roku 2022.

Číslo publikácie 2 604

Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková
Technická redaktorka Jana Urbanová

Z anglického originálu The Conference of the Birds,
ktorý prvýkrát vydalo vydavateľstvo
Dutton Books, an imprint of Penguin Random House LLC, New York
v roku 2020, preložila Martina Fedorová.
Jazyková redaktorka Zuzana Šmatláková
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA